

Μια αναδρομική πορεία στη Χίο, την μυροβόλο νήσο

του Νίκου Νομικού

Μια ηλιόλουστη μέρα του Μάη, το 1956, στα εικοσιδυό μου χρόνια, γεμάτα με αλλεπάλληλα ταξίδια γυρεύοντας ορισμένα απόκρυφα βιβλία πνευματικών συγγραμμάτων, που πολύ με ενδιέφεραν. Πήρα την οδό της ανάβασης για να επισκεφθώ την βιβλιοθήκη της ιστορικής Νέας Μονής της Χίου, κι έτσι ύστερα από μια δεκάωρη πορεία εισήλθα στην μεγάλη πύλη με την Βυζαντινή τεκτονική, όπου με καλωσόρισε ο ιερομόναχος Ματθαίος, και μου έδειξε ένα μικρό κατάλυμα για να ξεκουραστώ και ένα κύπελλο δροσινό ύδωρ (μεταφυσικής ουσίας) από την αγιασμάτινη πηγή που ξεδιψάει η υγεία του κάθε προσκυνητή.

Πλάγιασα να κοιμηθώ και όλη τη νύχτα με επισκέφτηκαν πολλοί άγγελοι χαμογελαστοί, που σαν καλωσόρισμα μου παρουσίαζαν ο καθένας το είδος της ειδικότητάς του, όπως ο ζωγράφος, ο αγιογράφος, ο μελωδός, ο πιανίστας, ο δραματικός θεάτρου, και τέλος αυτής της μεταφυσικής παρέλασης, παρουσιάστηκε ο ασκητικός ποιητής.

Και ακριβώς για τον λόγο αυτόν, μέσα στις δύσκολες μέρες που προχωρώ, έρχομαι να παρουσιάσω, έναν πνευματικό μου αδελφό, ένα παιδί ομογάλακτο, αφού μας θήλαξε η ίδια μάνα της τέχνης, με καταγωγή τον ιερό Ομήρειο τόπο, τον Βροντάδο της Χίου.

Ο ποιητής αυτός είναι ο αείμνηστος Ματθαίος Μουντές, είχε σπουδάσει Θεολογία, και δίδασκε στην ιδιωτική σχολή Μοραΐτη, παρουσίαζε επί ένδεκα χρόνια, την εκπομπή «Αιγαιο-ρίζα και διάρκεια», με θέματα Βιβλικά, λαογραφικά και λογοτεχνικά, στην παρέα μας όπου συχνάζαμε στου Κορρέ το ζαχαροπλαστείο, στα Άνω Πατήσια, όπου πρόσωπα της δικής μας ουσίας, προσπαθούσαμε να λύσουμε τα κοινωνικά προβλήματα των συνανθρώπων μας, στην τότε Αθήνα του 1960. Ο Μουντές ήταν ένας ποιητής, ιχνηλάτης της ψυχής όπως τον αποκαλούσα, βραβευμένος το 1963 με το βραβείο της Πνευματικής ομάδας των δώδεκα.

Πιστεύω οι Χιακής καταγωγής συμπάροικοι, και της ΕΕΑΜΑ τα μέλη, να θυμούνται τον διακεκριμένο Χιώτη λογοτέχνη Ματθαίο Μουντέ, που με την παρουσία αυτή, ανθολογείται την ημέρα αυτή η μνήμη του, ο Φιλόσοφος Μουντές, αποδήμησε στην Αθήνα το 2000, αύριο τρεις άνθρωποι του πνευματικού μας κύκλου θα τελέσουμε τα δεκαπεντάχρονα της μνήμης του.

Τελειώνοντας παραθέτω ως ενθύμιο ένα επτάστιχο σχόλιο από το ποιητικό του έργο «Τα Αντίποινα» έκδοσης της Εστίας 1982.

Η ποίηση είναι μια έκφραση ευγνωμοσύνης
δίνει προέκταση στον έρωτα και στο Θεό
ανάμεσα στο κίνητρο και την υποταγή
η ποίηση επισημαίνει
το αιώνιο παράπονο του παιδιού
την βαθιά μοναξιά του εργένη
την μάταιη σκόνη των πράξεων.

Φιλάδελφέ μου Ματθαίε
αναπαυμένος να είσαι στον κόσμο
της άκρας ησυχίας.

N.A.N. Μελβούρνη
Απρίλιος 2015

